

ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 12 JULI 1979 ¹

Harald List
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 124/78

Samenvatting

- 1. Ambtenaren — Beroep — Bezwarende handeling — Begrip — Intern-organisatorische dienst-aanwijzingen — Uitsluiting — Voorwaarden — Geen aantasting van de statutaire rechten van de betrokkene*
(Statuut van de ambtenaren, artikel 91)
- 2. Ambtenaren — Op de administratie rustende verplichting tot bijstand — Verzoek van een ambtenaar hem te beschermen tegen het beweerde optreden van andere ambtenaren — Vruchteloze verzoeningspogingen — Nemen van passende interne maatregelen — Eerbiediging van de statutaire rechten van de betrokkene — Wettigheid*
(Statuut van de ambtenaren, artikel 24)

1. Een intern-organisatorische dienst-aanwijzing is niet vatbaar voor een beroep ex artikel 91 van het Statuut, voorzover zij geen aantasting vormt van de rechten die de betrokkene aan de artikelen 5 en 7 van het Statuut ontleent.
2. De administratie maakt zich niet schuldig aan schending van de in artikel 24, eerste alinea, van het Statuut

bedoelde verplichting tot bijstand, wanneer zijn in verband met een verzoek van een ambtenaar hem te beschermen tegen het optreden van een aantal collega's, na te hebben geconstateerd dat haar verzoeningspogingen vruchteloos bleven, alle maatregelen neemt die nodig zijn om de verslechtering van de werkverhoudingen in de dienst tegen te gaan, zonder inbreuk te maken op de statutaire rechten van de betrokkene.

In zaak 124/78,

HARALD LIST, ambtenaar bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te deze vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, rue Philippe II 34 B,

verzoeker,

¹ — Procestaal: Frans.

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, te deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Griesmar als gemachtigde, bijgestaan door D. Jacob, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur M. Cervino, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende inzonderheid een verzoek tot nietigverklaring van het besluit van J. Pignot om verzoeker te ontheffen uit zijn functie van coördinator van de Duitse vertaalsectie van de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers (CASSTM),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt: Mackenzie Stuart, kamerpresident, P. Pescatore en A. Touffait, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl

griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Verzoeker is op 1 januari 1961 bij de Gemeenschappen in dienst getreden; hij

werkte eerst bij het Parlement, vervolgens bij de Raad en ten slotte sedert 1965 bij de Commissie. Hij werd in 1967 bevorderd tot de rang LA5 en per 1 januari 1973 tot de rang LA4. Nadat hij per 1 april 1974 was aangesteld bij de vertalersgroep van de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers (hierna „CASSTM”), vervulde verzoeker vanaf

juli 1975 de functie van coördinator van de Duitse vertaalsectie die uit vijf ambtenaren LA5 bestond.

Op 15 juni 1977 lieten de ambtenaren van de Duitse vertaalsectie aan het hoofd van de afdeling Algemene Zaken, Pignot, weten dat zij weigerden verder met verzoeker samen te werken. Pignot trachtte een bijeenkomst van de verschillende betrokken ambtenaren te organiseren, doch dit stuitte af op de weigerachtige houding van verzoeker, die verklaarde dat hij niet met de „samenzweerdere” geconfronteerd wenste te worden. In een „nota voor het archief” van 20 juni 1977 constateerde Pignot dat zijn pogingen waren mislukt, en hij verzocht mej. Peppinck, hoofd van de vertalersgroep van de CASSTM, „met het oog op de voortgang der werkzaamheden en in het belang van de dienst zelf de Duitse vertaalwerkzaamheden in de sectie te verdelen”. Deze nota werd „voor gezien” ondertekend door de verschillende betrokken ambtenaren, waaronder ook verzoeker. Op diens verzoek bevestigde Pignot schriftelijk in een „nota voor H. List door bemiddeling van mej. J. Peppinck”, gedateerd op 20 juni 1977, dat hij Peppinck „opdracht had gegeven zelf de werkzaamheden te verdelen over de leden van de Duitse vertaalsectie van de CASSTM”.

Op 21 juni 1977 diende verzoeker een klacht in bij de Commissie, die vooral de intrekking van de door Pignot getroffen maatregelen gold.

Op 1 juli 1977 deed Pignot aan List een mondelinge mededeling, die wat de inhoud ervan betreft, door partijen verschillend wordt uitgelegd. Volgens verzoeker deelde Pignot hem mee, dat hij

(verzoeker) bij afwezigheid van Peppinck niet met haar vervanging zou worden belast. Volgens verweerster deelde Pignot verzoeker alleen mee, dat hij (Pignot) bij afwezigheid van Peppinck, die enkele weken verlof nam, haar zelf zou vervangen.

Op 4 juli 1977 diende verzoeker een aanvulling in op zijn administratieve klacht, gevolgd door een tweede aanvulling op 25 juli 1977.

Op 28 juni 1977 stelde directeur Ciancio verzoeker voor, hem tewerk te stellen bij de „Task Force Portugal”. Verzoeker wees dit aanbod bij brief van 1 juli 1977 af.

Op 27 juli 1977 stelde directeur-generaal Baichère verzoeker ter beschikking van de „Task Force Portugal”.

Verzoeker betoogt dat de voor deze Task Force verantwoordelijke ambtenaren geen werk voor hem hadden. Verweerster zegt dat het feit dat verzoeker geen werk bij deze groep vond, uitsluitend het gevolg was van zijn weigering, in een andere taal dan het Duits te vertalen, hoewel hij het Frans uitstekend beheerst en in zijn brief van 1 juli 1977, waarin hij Ciancio's aanbod afwees, blijk had gegeven van zijn belangstelling voor het Portugees.

Op 24 oktober 1977 diende verzoeker een klacht in bij de Commissie „tegen alle door het tot aanstelling bevoegde gezag in deze aangelegenheid in mijn nadeel genomen respectievelijk nagelaten maatregelen”.

Op 27 oktober 1977 deelde directeur-generaal Baichère verzoeker mee, dat zijn

detachering bij de Task Force Portugal was beëindigd en dat hij hem in afwachting van een nieuw besluit — waarbij een nieuwe tewerkstelling voor hem zou worden gevonden — verzocht „de bijzondere werkzaamheden te blijven verrichten die u door directeur Ciancio zullen worden opgedragen en waardoor al in wezen aan uw verzoeken kan worden voldaan”.

Bij nota van 8 februari 1978, aan verzoeker medegedeeld op 1 maart 1978, verwierp het lid van de Commissie C. Tugendhat verzoekers klacht.

Bij verzoekschrift van 26 mei 1978, ingekomen ten Hove op 29 juni 1978, heeft verzoeker het onderhavig beroep ingesteld.

De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad. Het Hof (Tweede Kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

In zijn verzoekschrift concludeert *verzoeker* dat het den Hove behage:

- „1. het in de nota van 20 juni 1977 bedoelde besluit van directeur Pignot om verzoeker te ontheffen uit zijn functie van coördinator van de Duitse sectie van de vertalersgroep CASSTM, nietig te verklaren;
2. het besluit van directeur Pignot, houdende dat verzoeker bij afwezigheid van zijn hiërarchieke meerderen niet tijdelijk met hun werkzaamheden zou worden belast of hen zou vervangen, nietig te verklaren;
3. het besluit van directeur-generaal Baichère van 27 juli 1977 om verzoeker van zijn post van reviseur-

coördinator bij de CASSTM over te plaatsen naar de Task Force Portugal, nietig te verklaren;

4. voor zoveel nodig, het besluit van directeur-generaal Baichère van 27 oktober 1977 om verzoeker ter beschikking van directeur Ciancio te stellen, nietig te verklaren;
5. de afwijzing door de wederpartij van het door verzoeker op 21 juni 1977 gedane verzoek, hem te beschermen tegen het optreden van een aantal van zijn collega's, nietig te verklaren;
6. de wederpartij te verwijzen in de kosten van het geding”.

Bij repliek concludeert *verzoeker*, met handhaving van de conclusies van zijn verzoekschrift, dat het den Hove behage:

„subsidiar de wederpartij te verzoeken, de volgende stukken over te leggen:

1. de ‚Guide pratique du traducteur’;
2. het verslag over het begrotingsjaar 1976 en eventueel over het begrotingsjaar 1977 van het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer, Directoraat D, ‚Vertaling, documentatie, vermenigvuldiging en bibliotheek’;
3. verzoekers beoordelingsrapport over het tijdvak van 1. 7. 1975 tot 30. 6. 1977;
4. de beoordelingsrapporten van zijn voorganger Förster bij de Duitse vertaalsectie van de CASSTM (of althans diens functieomschrijving)”.

Verweerster concludeert in haar verzoekschrift dat het beroep niet-ontvankelijk, althans ongegrond moet worden verklaard, met verwijzing van verzoeker in de kosten van het geding. Bij dupliek concludeert *verweerster*, met handhaving

van de conclusies van haar verweerschrift, subsidiair haar toe te laten tot het bewijs door getuigen van de volgende feiten:

„1. In een onderhoud met directeur Ciancio op 28 juni 1977 heeft verzoeker zich akkoord verklaard met zijn detachering bij de Task Force Portugal, om daar werkzaamheden te verrichten in overeenstemming met zijn categorie en rang, namelijk de vertaling van Portugese en eventueel Spaanse teksten in het Frans.

Opgeroepen getuige: A. Ciancio, directeur van het Directoraat IX/D.

2. Na zijn terugkeer van verlof, om precies te zijn op 19 september 1977, heeft verzoeker de voor de Task Force Portugal verantwoordelijke ambtenaar, Duchateau, meegedeeld dat hij weigerde vertalingen in het Frans te maken, ofschoon deze vertalingen niet bestemd waren voor publikatie.

Opgeroepen getuige: P. Duchateau, directeur bij het Directoraat-generaal I, „Buitenlandse Betrekkingen”.

III — Middelen en argumenten van partijen

De ontvankelijkheid

Verweerster betoogt in haar verweerschrift dat het beroep niet-ontvankelijk is voor wat betreft de eerste vier onderdelen van de vordering.

Verweerster voert in de eerste plaats aan, dat het beroep tegen de besluiten van

Pignot van 20 juni en 1 juli 1977 (eerste en tweede onderdeel van de vordering) te laat is ingesteld. Tegen het besluit van 20 juni 1977 was een klacht ingediend op 22 juni 1977, waarop de Commissie niet binnen de statutaire termijn heeft geantwoord, zodat daartegen uiterlijk op 22 januari 1978 beroep had moeten worden ingesteld (artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut). Het beroep tegen het besluit van 1 juli 1977 had moeten worden ingesteld vóór 4 februari 1978, aangezien de klacht daartegen — waarop niet binnen de statutaire termijn is geantwoord — is ingediend op 4 juli 1977. Niet van belang is dat de stukken die verzoeker op 22 juni, respectievelijk 4 juli 1977 aan de Commissie heeft gezonden, door hem als „verzoeken” worden aangeduid. De aard van een stuk moet immers worden beoordeeld naar de inhoud ervan, en niet naar de naam die de auteur eraan geeft.

Verweerster betoogt in de tweede plaats, dat de besluiten van 20 juni en 1 juli 1977 (eerste en tweede onderdeel van de vordering) geen handelingen zijn waardoor verzoeker zich bezwaard kan achten. Zij zijn volstrekt niet van invloed op de statutaire positie van verzoeker, die zijn ambt en rang heeft behouden, doch betreffen uitsluitend de interne dienstverhoudingen en de administratieve organisatie van de werkzaamheden. De Commissie verwijst naar de arresten-Labeyrie (Jurispr. 1968, blz. 412), Macevicius (Jurispr. 1976, blz. 593) en Hirschberg-Nemirowsky (Jurispr. 1976, blz. 1259), en komt tot de conclusie dat de besluiten van 20 juni en 1 juli 1977 geen voor nietigverklaring vatbare besluiten in de zin van artikel 91 van het Statuut zijn.

Verweerster betoogt, in de derde plaats dat het beroep tegen het besluit van Baichère van 27 juli 1977, om verzoeker ter beschikking te stellen van de Task Force

Portugal (derde onderdeel van de vordering), niet-ontvankelijk is omdat de betrokkene daarbij geen belang heeft, daar deze maatregel nog voor het instellen van het beroep ongedaan is gemaakt.

Ten slotte merkt verweerster met betrekking tot het vierde onderdeel van de vordering op, dat het beroep tegen het besluit van Baichère om verzoekers detachering bij de Task Force Portugal te beëindigen, niet-ontvankelijk is, omdat de precontentieuze klacht, die van eerdere datum was, niet op dit besluit betrekking heeft.

Verzoeker betwist bij repliek de juistheid van de betiteling „klacht”, waarmee verweerster de door verzoeker op 21 juni en 4 juli 1977 aan de Commissie gezonden stukken aanduidt. Het is uiterst moeilijk, vooral voor een niet-jurist, om te onderscheiden tussen een verzoek en een klacht, daar beide meestal nauw verweten zijn. Bovendien is nauwelijks een klacht denkbaar die niet tevens een verzoek inhoudt, daar klachten in het algemeen niet abstract van aard zijn, doch ertoe strekken een misstand te doen rechtzetten, een in het Statuut voorzien voordeel te verkrijgen, enzovoort. De toepassing te goeder trouw van het Statuut, overeenkomstig de bedoeling van de gemeenschapswetgever die gerechtelijke procedures zonder voorafgaand overleg met de administratie heeft willen voorkomen, dient elk bijkomstig geruzie over de vraag of het precontentieuze beroep een klacht ofwel een verzoek-anneks-klacht of omgekeerd is, uit te sluiten. Subsidiair merkt verzoeker, onder verwijzing naar het adagium *error communis facit ius*, op dat directeur-generaal Baichère van Personeelszaken an Algemeen Beheer in zijn brief van 27 juli 1977 aan verzoeker zelf de term „verzoek” gebruikt in verband met verzoekers nota van 21 juni 1977 aan de Commissie. Daarin had verzoeker — zonder

dit overigens te noemen — impliciet een beroep gedaan op artikel 24 van het Statuut, doordat hij de Commissie om bijstand verzocht. De nota van 21 juni 1977 was dus wel degelijk een „verzoek”:

In tegenstelling tot wat verweerster beweert, zijn de besluiten van 20 juni en 1 juli 1977 wel degelijk handelingen waardoor hij zich bezwaard kan achten. Deze maatregelen hadden beslissende gevolgen voor verzoekers functie. Dit zou anders zijn, wanneer het ging om taken of werkzaamheden die in het kader van de functie van de betrokken ambtenaar slechts van bijkomstige aard zijn, zoals het lidmaatschap van een commissie of een jury.

Het besluit van directeur-generaal Baichère van 27 juli 1977 had, ook al werd het naderhand ingetrokken, morele en materiële gevolgen, en verzoeker is dus gerechtigd nietigverklaring daarvan te vorderen, aangezien dit voor hem een schadeloosstelling zou zijn.

Bij dupliek handhaaft *verweerster* de in haar verweefschrift ontwikkelde redenering inzake de niet-ontvankelijkheid van het beroep. Met name wijst zij erop dat verzoekers nota aan de Commissie van 21 juni 1977, voor zover gericht tegen het besluit van Pignot, wel degelijk een „klacht” en niet een „verzoek” vormde, omdat het strekte tot intrekking van een besluit van de administratie.

Ten gronde

Verzoeker doet zijn beroep ten aanzien van het eerste onderdeel van de vorder-

ring (Pignots besluit van 20 juni 1977) steunen op vijf middelen:

1. het besluit is niet met redenen omkleed en daardoor in strijd met artikel 25, tweede alinea, van het Statuut;
2. het besluit heeft ten doel en ten gevolge verzoekers taken aanzienlijk te beperken en mitsdien zijn carrière-mogelijkheden te beknotten;
3. het besluit vormt een wijziging van zijn tewerkstelling in de zin van artikel 7 van het Statuut, en had moeten worden genomen door het tot aanstelling bevoegde gezag, in casu een lid van de Commissie;
4. het besluit lijkt bovendien een verkapte sanctie, die slechts overeenkomstig het bepaalde bij de artikelen 86 en 89 van het Statuut had kunnen worden opgelegd;
5. het besluit is niet genomen in het belang van de dienst, maar uitsluitend onder druk van verzoekers medewerkers, die tegen hem samenspannen.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van de vordering (Pignots besluit van 1 juli 1977), voert verzoeker dezelfde middelen aan, behoudens hetgeen volgt:

1. ten aanzien van het motiveringsgebrek moet eraan worden toegevoegd dat deze mededeling mondeling is geschied en niet onmiddellijk daarna schriftelijk aan verzoeker is meegegeeld;
2. verzoeker vult dit onderdeel nog met een nieuw middel aan: het besluit, verzoeker iedere mogelijkheid te ontnemen om als plaatsvervanger op te treden, terwijl hij de oudste ambtenaar in rang van de groep was, levert

schending op van artikel 26 van het Reglement van orde van de Commissie.

Ten aanzien van het derde onderdeel van de vordering (Baichères besluit verzoeker ter beschikking te stellen van de Task Force Portugal), voert verzoeker dezelfde middelen aan als voor het eerste onderdeel, behoudens de volgende toevoegingen:

1. het litigieuze besluit vormt het vervolg op Pignots besluit van 20 juni 1977 en vertoont dezelfde gebreken; de motivering is zuiver stereotiep en niet in overeenstemming met de feiten;
2. het besluit is niet genomen in het belang van de dienst, want gebleken is dat de Task Force Portugal geen werk voor verzoeker had.

Ten slotte zet verzoeker met betrekking tot het vijfde onderdeel van de vordering (verzoek om bijstand van de Commissie) uiteen, dat zijn verzoek van 21 juni 1977 inzonderheid ten doel had bescherming van de Commissie te verkrijgen tegen de samenspanning waarvan hij het slachtoffer was, aan welk verzoek de Commissie geen enkel gevolg heeft gegeven.

In haar verweerschrift maakt *verweester* de volgende opmerkingen over de vijf middelen die door verzoeker met betrekking tot de drie eerste onderdelen van de vordering zijn aangevoerd:

1. Pignot hoefde zijn besluiten van 20 juni en 1 juli 1977 niet te motiveren, daar artikel 25, lid 2, van het Statuut alleen betrekking heeft op bezwarende handelingen. Het besluit van 20 juni 1977 is met redenen omkleed en bovendien aangevuld met een „nota voor het archief” van dezelfde datum, medeondertekend door

verzoeker. Daar het besluit van 1 juli 1977 enkele dagen na de eerste litigieuze maatregel is genomen, moest het verzoeker wel duidelijk zijn dat het was ingegeven door de noodzaak om in het belang van de dienst te veel contact tussen verzoeker en zijn vijf collega's te vermijden. Ten slotte brengt verzoeker niet het minste bewijs bij tot staving van zijn bewering dat de motivering van het besluit van Baichère van 27 juli 1977 dezelfde gebreken vertoont als het besluit van Pignot van 20 juni 1977. Bij onderzoek van Baichères nota blijkt dat het besluit zowel is genomen wegens de behoeften van de Task Force Portugal als op grond van verzoekers bekwaamheden en zijn belangstelling voor het Portugees.

2. Verzoeker toont niet aan in hoeverre de litigieuze besluiten zijn taken wezenlijk hebben beperkt. Hij heeft de rang LA 4 en de functie van reviseur behouden. Het enige gevolg van het besluit van Pignot van 20 juni 1977 was, dat Peppinck, het hoofd van de vertalersgroep en dus verzoekers hiërarchieke meerdere, werd belast met de verdeling van de werkzaamheden over de ambtenaren van de Duitse sectie. De interne maatregel waarbij de verdeling der werkzaamheden een tijdlang aan hem was toevertrouwd, werd door een andere interne maatregel ongedaan gemaakt. Met betrekking tot het besluit van 1 juli 1977 moet voorts worden opgemerkt, dat verzoeker geen enkel recht van voorrang op de andere reviseurs had om bij afwezigheid van het hoofd van de vertalersgroep deze te vervangen. Gezien de verhoudingen binnen de dienst moest worden gevreesd dat wanneer verzoeker tijdens de vakantie van Peppinck als plaatsvervanger zou

optreden, zich weer allerlei incidenten zouden voordoen, hetgeen verzoekers kansen op een eventuele bevordering stellig niet ten goede zou zijn gekomen. Ten slotte werd in de nota van Baichère van 27 juli 1977 beklemtoond dat het genomen besluit vooral was gebaseerd op verzoekers „erkende (en dus grote) bekwaamheden”.

3. Het besluit van Pignot van 20 juni 1977 heeft generlei wijziging gebracht in verzoekers tewerkstelling, daar hij de functie van reviseur heeft behouden. Deze maatregel vormde dus geen verandering van tewerkstelling als bedoeld in artikel 7 van het Statuut en kon derhalve door het hiërarchie gezag worden genomen. Met betrekking tot de in het tweede en derde onderdeel van de vordering bedoelde besluiten volstaat verzoeker met een verwijzing — zonder zulks met feiten te staven — naar het middel ontleend aan de beweerde verandering van tewerkstelling.
4. Verzoeker brengt geen bewijs bij voor zijn bewering dat de litigieuze besluiten het karakter van „verkapte sancties” dragen. De mening dat deze maatregelen zijn ingegeven door andere motieven dan in de betrokken besluiten zijn genoemd, is nergens op gebaseerd.
5. De litigieuze besluiten zijn ingegeven door het belang van de dienst. Nadat

Pignot tevergeefs had geprobeerd partijen te verzoenen en door verzoekers wegblijven daarin niet was geslaagd, moest hij wel besluiten een eind te maken aan de contacten tussen verzoeker en zijn vijf collega's, daar zij aanleiding gaven tot incidenten die afbreuk deden aan de goede gang van zaken in de dienst. Het besluit van Baichère van 27 juli 1977 was ingegeven door het feit dat de Task Force Portugal ervaren reviseurs nodig had en verzoeker over voldoende ervaring voor deze werkzaamheden beschikte en bovendien belangstelling had voor Portugees en Spaans.

Met betrekking tot het verdere middel ontleend aan beweerde schending van artikel 26 van het Reglement van orde van de Commissie, dat verzoeker tegen het besluit van Pignot van 1 juli 1977 heeft opgeworpen, verwijst verweerster naar de conclusie van advocaat-generaal Gand in de zaak-Danvin (Jurispr. 1968, blz. 444) en merkt op dat artikel 26 doelt op het geval dat de hiërarchieke meerdere onvoorzien *verbinderd* is. Het litigieuze besluit hield verband met het feit dat het hoofd van de vertaalafdeling met vakantie ging. Dit was dus geen toevallige of onvoorziene gebeurtenis, zodat artikel 26 niet van toepassing is. Maar ook als het wel van toepassing was, betekent dit nog niet dat het litigieuze besluit ermee in strijd is. Dit artikel geeft een regeling voor automatische vervanging, waarvan bij besluit van de Commissie kan worden afgeweken. In het arrest-Labeyrie (Jurispr. 1968, blz. 413) overwoog het Hof dat, wanneer een hiërarchieke meerdere aan een ambtenaar een deel der voorheen aan diens gezag onderworpen diensten onttrekt, terwijl in beginsel alleen de Commissie bevoegd was een dergelijke maatregel te nemen, de principiële onbevoegdheid van de hiërarchieke meerdere hem niet belette „onmiddellijke

en voorlopige maatregelen” te nemen ter voorkoming van een „voor de goede werking van de dienst nadelige situatie”. Hetzelfde geldt in het onderhavige geval.

Met betrekking tot het vierde onderdeel van de vordering (het besluit van Baichère van 27 oktober 1977, waarbij verzoeker ter beschikking van directeur Ciancio werd gesteld) merkt verweerster op dat verzoeker geen specifiek middel tegen dit besluit aanvoert.

Met betrekking tot het verzoek om bijstand van de Commissie merkt verweerster ten slotte op, dat de administratie, in de persoon van de afdelingschef Pignot, zich steeds heeft ingespannen om verzoekers rechten te waarborgen, lang voordat hij de Commissie om bijstand verzocht. In een situatie zoals zich in iedere werkgroep kan voordoen, heeft de Commissie zich alle moeite gegeven om het geschil bij te leggen, doch verzoeker heeft geweigerd daaraan mee te werken. Aan de in artikel 24 van het Statuut bedoelde verplichting tot bijstand, al aangenomen dat hierop aanspraak kan worden gemaakt nu de feiten niet zeer ernstig van aard zijn, is in casu dus in ieder geval voldaan.

In zijn repliek gaat *verzoeker* nader in op de argumenten die hij in het verzoekschrift heeft aangevoerd, met name met betrekking tot de werkzaamheden die hij in de vertalersgroep van de CASSTM verrichtte. Verzoeker erkent dat de post van coördinator als zodanig niet voorkomt in bijlage I bij het Statuut, doch wijst erop dat de post niet alleen de facto

bestond, doch deel uitmaakte van de ambtelijke hiërarchie. Dit zou blijken uit een reeks documenten waarvan verzoeker overlegging door verweerster verzoekt: de „Guide pratique du traducteur”; het verslag over het begrotingsjaar 1976 en eventueel over het begrotingsjaar 1977 van het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer, Directoraat D: „Vertaling, documentatie, vermenigvuldiging en bibliotheek”; verzoekers beoordelingsrapport over het tijdvak van 1 juli 1975 tot 30 juni 1977, de beoordelingsrapporten van zijn voorganger Förster bij de Duitse sectie van de vertalersgroep van de CASSTM (of althans diens functieomschrijving). Met betrekking tot zijn weigering om na zijn detachering bij de Task Force Portugal vertalingen in een andere taal dan het Duits te maken, merkt verzoeker op dat het tegen alle bestaande regels ingaat om een vertaler te laten vertalen in een andere taal dan zijn moedertaal. Er was geen tekort aan Franstalige vertalers die uit het Portugees in het Frans kunnen vertalen. Verzoekers tewerkstelling bij de Task Force Portugal was dus niet ingegeven door het belang van de dienst.

Verweerster legt in bijlage bij haar dupliek een aantal documenten over waarom verzoeker had gevraagd. Vol-

gens verweerster bevestigen deze documenten, dat de mondeling aan verzoeker toevertrouwde taak van coördinator hem geen enkele hiërarchie gezag verschafte over zijn collega's van de Duitse vertaalsectie. De litigieuze besluiten hebben dus niet tot een wezenlijke vermindering van verzoekers bevoegdheden geleid. Verweerster betoogt dat verzoeker heeft ingestemd met zijn detachering bij de Task Force Portugal om daar Portugese en eventueel Spaanse teksten in het Frans te vertalen doch dat hij, eenmaal daar begonnen, weigerde die werkzaamheden te verrichten, ofschoon de vertalingen niet bestemd waren voor publikatie. Verweerster biedt aan, zulks door getuigen te bewijzen.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 31 mei 1979 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoeker, te deze vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat te Brussel, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te deze vertegenwoordigd door D. Jacob, advocaat te Brussel.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 18 juni 1979 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Het onderhavige beroep, ingesteld op 29 mei 1978, strekt tot nietigverklaring van hier opeenvolgende maatregelen, genomen jegens verzoeker, ambtenaar van de Commissie in de rang LA 4, alsmede tot nietigverklaring van de afwij-

zing door de Commissie van zijn verzoek van 21 juni 1977 „hem te beschermen tegen het optreden van een aantal van zijn collega's". De in het verzoekschrift genoemde maatregelen waarvan verzoeker nietigverklaring vraagt, zijn de volgende:

- nota van Pignot, hoofd van de afdeling Vertaling: Algemene Zaken, van 20 juni 1977, waarbij verzoeker werd ontheven uit zijn functie van coördinator van de Duitse sectie van de vertalersgroep van de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers (CASSTM);
- de nota van Pignot van 1 juli 1977, houdende dat verzoeker bij afwezigheid van zijn meerderen niet ad interim met hun werkzaamheden zou worden belast of hen anderszins zou vervangen;
- de nota van Baichère, directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer, van 27 juli 1977, waarbij verzoeker werd overgeplaatst van zijn post van reviseur-coördinator bij de CASSTM naar de Task Force Portugal;
- de nota van Baichère van 27 oktober 1977, waarbij verzoeker ter beschikking werd gesteld van directeur Ciancio van het Directoraat Vertaling; documentatie, vermenigvuldiging en bibliotheek.

De ontvankelijkheid

- 2 De Commissie betwist de ontvankelijkheid van het beroep voor zover dit betrekking heeft op de vier voornoemde maatregelen.
- 3 De Commissie betoogt, enerzijds, dat het beroep te laat is ingesteld en, anderzijds, dat de litigieuze maatregelen tot de intern-organisatorische bevoegdheden van de administratie behoren en dus geen voor nietigverklaring vatbare handelingen zijn in de zin van artikel 91 van het Statuut. Het is dit laatste middel dat als eerste moet worden onderzocht.
- 4 Uit de stukken blijkt dat verzoeker in de loop van 1975 mondeling is belast met de coördinatie van de werkzaamheden van de Duitse vertaalsectie van de

CASSTM. Opmerking verdient dat de functie van coördinator niet in bijlage I bij het Statuut wordt genoemd. De „Guide pratique du traducteur” (blz. 22), in oktober 1975 uitgegeven door het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer, zegt hierover: „De werkzaamheden van de coördinator zijn zuiver technisch van aard. Het hiërarchiek gezag blijft ten volle berusten bij het hoofd van de afdeling, dat uit dien hoofde alleen verantwoordelijk is voor de verdeling van de werkzaamheden en het overdragen van bepaalde teksten van de ene sectie aan de andere”. De nota van 20 juni 1977, waarbij verzoekers werkzaamheden als coördinator zijn overgedragen aan het groepshoofd mej. Peppinck, heeft dus verzoekers statutaire positie volstrekt onverlet gelaten. Het gaat hierbij om een eenvoudige intern-organisatorische dienstaanwijzing, die niet voor beroep vatbaar is, daar zij geen aantasting vormt van de rechten die verzoeker aan de artikelen 5 en 7 van het Statuut ontleent.

- 5 Dezelfde conclusie dringt zich op ten aanzien van het besluit van Pignot van 1 juli 1977, bij afwezigheid van het groepshoofd Peppinck zelf als haar plaatsvervanger op te treden. Deze organisatorische maatregel, die nog minder ver gaat dan de vorenbedoelde, vormt geen „bezwarende handeling” in de zin van artikel 91 van het Statuut, aangezien verzoekers statutaire positie daardoor in geen dele wordt aangetast.
- 6 Daar de twee genoemde maatregelen geen voor beroep vatbare handelingen zijn, behoeft niet te worden onderzocht of het beroep tegen deze beide maatregelen binnen de in het Statuut voorziene termijn is ingesteld.
- 7 De Commissie betwist ook de ontvankelijkheid van het beroep tegen de aanwijzing van 27 juli 1977, waarbij verzoeker per 1 september 1977 ter beschikking werd gesteld van de Task Force Portugal. Zoals de Commissie heeft opgemerkt is deze maatregel ongedaan gemaakt voordat het beroep werd ingesteld. Waar zij luidens haar redengeving uitsluitend is gebaseerd op „de behoeften van de Task Force” en op verzoekers „erkende bekwaamheden als reviseur”, kan deze maatregel niet worden beschouwd als een „verkakte sanctie” die ook na ongedaanmaking ongunstige gevolgen voor verzoekers positie zou kunnen hebben. Het beroep tegen deze maatregel is dus niet-ontvankelijk wegens het ontbreken van belang.

- 8 Ten slotte moet eveneens worden vastgesteld dat het beroep niet-ontvankelijk is, voor zover gericht tegen de nota van Baichère van 27 oktober 1977 waarbij verzoeker ter beschikking werd gesteld van Ciancio. Verzoeker heeft immers niet aangetoond dat hij belang heeft bij nietigverklaring van deze nota, waartegen hij bovendien geen precontentieuze klacht heeft ingesteld.
- 9 Gelet op het vorenoverwogene behoeft ten gronde enkel te worden ingegaan op het onderdeel van het beroep, dat betrekking heeft op de weigering hem de gevraagde bijstand te verlenen.

Ten gronde

- 10 Verzoeker verwijt de Commissie, inbreuk te hebben gemaakt op haar uit artikel 24, lid 1, van het Statuut voortspruitende verplichting om bijstand te verlenen, doordat zij heeft geweigerd gevolg te geven aan zijn verzoek van 21 juni 1977, hem te beschermen „tegen het opgedren van een aantal van zijn collega's”. Dit verzoek is gedaan naar aanleiding van een „nota ter attentie van de heer Pignot” de dato 15 juni 1977, ondertekend door vijf ambtenaren van de vertaalsectie waarin verzoeker als coördinator optrad. In deze nota deelden de vijf collega's van verzoeker mee, dat zij weigerden verder met hem samen te werken.
- 11 Volgens artikel 24, eerste alinea, van het Statuut „verlenen de Gemeenschappen bijstand aan de ambtenaar, inzonderheid bij rechtsvervolgingen van hen die zich hebben schuldig gemaakt aan bedreigingen, grove beledigingen, beschimpingen, smaad of vergrijpen tegen personen . . . , waaraan hijzelf . . . uit hoofde van zijn hoedanigheid en zijn functie blootstaat”.
- 12 Blijkens het dossier heeft het hoofd van de afdeling enkele dagen na de aanbieding van voornoemde nota van 15 juni 1977 getracht een bijeenkomst met de betrokken ambtenaren te beleggen. Deze heeft echter niet kunnen plaatsvinden omdat verzoeker weigerde zich met de „samenzweerders” te laten confronteren. Toen de administratie constateerde dat haar verzoeningspogingen vruchteloos bleven, heeft zij de verschillende bovengenoemde maatregelen getroffen.
- 13 Anders dan verzoeker beweert, kan in deze maatregelen geen schending van de in artikel 24, eerste alinea, van het Statuut bedoelde verplichting tot bij-

stand worden gezien. Los van de vraag wie verantwoordelijk is voor het incident van 15 juni 1977, welke vraag het Hof in het onderhavige geding niet behoeft te beantwoorden, moet worden opgemerkt dat verzoeker, aan wie een coördinerende taak was toebedeeld, behoorde te zorgen voor het handhaven van verhoudingen in zijn werkgroep, die in overeenstemming waren met de goede gang van zaken in de dienst. Toen een bijlegging van het conflict tussen verzoeker en zijn vijf collega's onmogelijk bleek, was verweerster gerechtigd alle maatregelen te nemen om de rust binnen de betrokken dienst te herstellen. De maatregelen van de administratie, waarbij om te beginnen de coördinerende taak van verzoeker aan zijn hiërarchieke meerdere werd overgedragen, en vervolgens verzoeker zelf ter beschikking werd gesteld van een dienst die een reviseur met verzoekers vakbekwaamheid nodig had, vormen een redelijke reactie op de situatie die het gevolg was van de verslechtering van de werkverhoudingen in de betrokken vertaalsectie. Deze maatregelen zijn derhalve genomen in het belang van de dienst en niets wijst erop dat de wijze waarop zij zijn vastgesteld, schadelijk is geweest voor de beroepsbelangen van verzoeker. Mitsdien moeten de conclusies, strekkende tot vaststelling van een inbreuk op artikel 24, eerste alinea, van het Statuut, worden verworpen.

Kosten

- 14 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering
 15 moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instelling ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.
2. Verstaat dat elk van beide partijen de eigen kosten zal hebben te dragen.

Mackenzie Stuart

P. Pescatore

A. Touffait

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 12 juli 1979.

De griffier

De president van de Tweede Kamer

A. Van Houtte

A. J. Mackenzie Stuart

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL G. REISCHL
VAN 28 JUNI 1979¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

Verzoeker in het geding waarin ik heden heb te concluderen, is sinds 1961 werkzaam bij de Europese Gemeenschappen: eerst bij het Parlement, vervolgens bij de Raad en vanaf 1965 bij de talendienst van de Commissie. In 1967 werd hij bevorderd tot de rang LA5 en in 1973 tot de Rang LA4. Sinds 1974 maakt hij deel uit van de vertalersgroep van de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers (Commission administrative pour la sécurité sociale des travailleurs migrants — hierna: CASSTM). Deze groep bestaat uit vertalers voor verschillende talen, valt administratief onder Directoraat-generaal IX, doch is in feite ter beschikking

gesteld van DG V. Zij maakt deel uit van afdeling IX/D/3 (Vertaling: Algemene Zaken), een onderdeel van Directoraat IX/D (Vertaling, documentatie, vermenigvuldiging, bibliotheek). Bij deze vertalersgroep, die onder leiding staat van een groepshoofd, was verzoeker vertaler en reviseur van vertalingen in het Duits. Sinds 1975 was hij bovendien belast met de coördinatie van het werk van de vijf Duitse vertalers van de rang LA5, die bij de groep waren ingedeeld, terwijl hij tevens het groepshoofd bij diens afwezigheid verving.

Nadat zich tussen verzoeker en de andere leden van de groep herhaaldelijk spanningen en moeilijkheden hadden voorgedaan, deelden de vijf Duitse leden de bevoegde afdelingschef Pignot schriftelijk mee dat zij verzoeker „als collega

¹ — Vertaald uit het Duits.